

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

8.5 - GRENENE PÅ VINTRÆET

(s.71) *”Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort, og hver, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.”* Johs. 15,1-2.

Hvilken nåde, når det gælder et så vigtigt spørgsmål, at få lov til at lytte til Herrens egen tale derom! Det er et spørgsmål, som er vigtigt til enhver tid, men dog ganske særlig i en tid som vores. Fra en side set er det en herlig tid, vi lever i. Åndens pinsevind er begyndt at blæse over store dele af vort land, og på sine steder er mange mennesker vakt op til omsorg for deres sjæls evige vel. Fra en anden side er det en såre alvorsfuld tid. Ikke blot på grund af de mange forskellige lærdomsvinde, der suser os om ørerne, men også på grund af den slaphed og skikken sig lige med verden, som på visse egne er ved at få indpas hos kristne. Dette gælder især, hvor tonen ligesom er blevet mildere, og det næsten er ved at være blevet moderne at være religiøs. De troende og de vantro lemper sig gensidigt efter hinanden, så skellet er når ved helt at forsvinde. Dér mister saltet sin kraft og duer kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker. Derfor er det så overordentlig vigtigt at høre Herren Jesus forklare, hvorledes ”Guds sande nåde” (1.Pet. 5,12) giver sig udslag i en kristens liv.

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

For os, som elsker Guds ord, er dette desuden altid et meget vigtigt emne. At verden ligger i det onde, og at den frække, (s.72) forhærdede folkets masse går på den brede vej til fortabelse, behøver ingen at fortælle os. Det ved vi i forvejen. Mindre åbenbar – og derfor i stand til at styrte os i evig ulykke – er den omstændighed, at ikke enhver omvendelse er en sand omvendelse, ikke enhver tro på Kristus er en frelsende tro, ikke al forening med ham en sand og salig forening, men at der også blandt de fromme er mennesker, der skal blive fordømt. Derfor er det så vigtigt at få klarhed over, hvori forskellen mellem den ægte og den falske kristendom består. Og det er det, vi her får at høre af Jesu egen mund. Det er ham, som engang skal fælde den afgørende dom, der her siger: ”Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort.” Hvis nu du er et medlem af de troendes samfund, men et sådant, som ikke bærer frugt, så er det jo dig, der her er nævnt af den evige dommer. Ville det da ikke være på sin plads, om du tog dig for at undersøge, hvad det egentlig vil sige at ”bære frugt” - at du ikke til sidst ganske uformodet skal blive ”kastet ud”.

Hvis ikke du har så megen gudsfrygt, at du i angst for dit hjertes falskhed og Djævelens rænker giver agt på, hvad Herren siger herom, så er det faktisk kendetegn nok. Da har den gamle slange haft held til at dære og bedrage dig. Dit åndelige liv er blevet sløvet. I en sand kristens hjerte bor en frygtens ånd, som gør, at han altid nærer mistanke til sig selv og ønsker at få sandheden at vide. Men du, som læser dette, er måske så sikker på at være en sand kristen, at ingen skal komme og sætte spørgsmålstegn ved det? Så hør da! Det er ham, som engang skal komme på himmelens skyer og dømme levende og døde, der taler.

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Hvis du da i et spørgsmål som dette kan mønte det, han siger, udelukkende på andre og glemme dig selv, da er dette et yderst betænkeligt tegn. Eller du plages måske af frygt og uvished – tør aldrig (s.73) være fuldkommen vis på, at du virkelig er et Guds barn. Du fæster dig bestandig ved alle dine mangler og fejl og tror i hver eneste af dem at se et betænkeligt tegn. Gid du kunne standse for disse Jesus ord! Her siger han dig, hvad der er dødstegn, og hvad der ikke er det. Her kan du få vished i dette for dig så vigtige spørgsmål. Selve billedet af vintræet og grenene taler så forunderlig herligt og trøstefuldt om den inderlige forening, der er mellem Herren og dem, som tror på ham. *"Jeg er vintræet, I er grenene,"* siger han. Kan noget være mere inderligt forenet end et træ og dets grene? De er jo i virkeligheden ét legeme. Samme liv og samme saft, som strømmer gennem stammen, strømmer også gennem grenene, helt ud i det mindste blad. En så inderlig forening er det, siger Herren, mellem ham og de troende. Jeg kunne ønske at skue ind i hans hjerte og tanker, når han siger dette. *"I er grene på mig"* - hvad ligger der ikke i disse ord! *"Bliv i mig, så bliver jeg også i jer."*

I Jesu ypperstepræstelige bøn møder vi den samme tanke. *"Jeg i dem, og du i mig,"* siger Jesus der til sin himmelske fader (Johs. 17,23). Og at dette ikke gjaldt apostlene alene, men alle troende til alle tider, ser vi af vers 20-21, hvor han siger: *"Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være et, lige som du, Fader! I mig, og jeg i dag, at også de må være et i os."* Jesus og Faderen er ét – hvis ikke

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

det er sandt, så er intet sandt. Og nu siger han, at alle troende er et med ham. Hvilken herlig tanke! Han i os! Han og vi er et! Her er vi inde i den sande kristendoms allerhelligste.

Dette er hemmeligheden i en sand kristens liv. At eje et forråd af kundskab om Kristus og holde det alt sammen for sandt, er ikke nok. Ikke engang, om dette forenes med en from livsførelse, kristelig virksomhed og mange gode gerninger. Hovedsagen er at stå i (s.74) samme inderlige forening med Kristus som grenen med træet. Dette er al sand kristendoms kilde og kraft. Hvis I bliver i mig, skal I bære frugt, siger Jesus. Det er den hemmelige kilde, som var den intet ved om. Derfor har den heller ingen forståelse af en sand kristens liv. Den tror, det er et liv i trællekår og frygt. Nu bliver så spørgsmålet, hvem der står i denne forening med Kristus, og hvordan man ved vished kan vide, at man gør det. Der er mange, der tror, at det er Jesus, der bor i deres hjerte, og at det er ham, de taler med der. Og så taler de i virkeligheden kun med deres eget falske hjerte og får svar af den gamle slange, som med sin berusende gift i den grad lammer deres dømmekraft, at de er rede til at sværge på, at det er fra Herren selv, de får de trøstefulde svar. Det hele er et bedrag. Det viser sig, når man prøver dem ud fra Jesu ord om grenene. Andre holder sig strengere til ordet, men står alligevel ikke i forening med Kristus. Hvordan skal jeg da kunne vide, at jeg ikke er offer for et bedrag, men virkelig står i sand og levende forening med den Herre Jesus?

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Her gælder det om at give agt på Herrens egne ord. Han har selv sagt os det. Om også man her i tiden kan tro, hvad der passer en bedst, tro på sine egne tanker om tingene, så kommer der en dag, hvor alt skal prøves i ilden, og hvor det vil gå os, som Herren har sagt. Hvad siger da Herren? Han siger således:

”Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort, og hver, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.”

Vi standser først for den første halvdel af verset. Tænk, det er om grene på ham, at Jesus siger, at de ikke bærer frugt og derfor skal tages bort – for at kastes i ilden og brændes. Et (s.75) gribende alvorligt, ja, forfærdeligt ord! Jesus taler her om den hemmelige død og det farlige selvbedrag, hvorved et menneske kan synes at være i forening med ham, men ikke i sandhed er det. Det er samme sag og samme måde at sige det på, som når Herren beskriver himmeriget her på jorden under billedet af et bryllup. Mange var indbudt, men de fleste lod sig af mark, forretning m.m. forhindre i at komme. Men langt om længe blev dog bryllupssalen fyldt. Imidlertid var der blandt disse, som havde taget imod indbydelsen og var kommet til brylluppet, en mand, der blev kastet ud i mørket udenfor – blot fordi han ikke havde bryllupsklædning på. Det er ikke de døbtes mængde, Jesus under billedet af bryllupsgæsterne taler om her. De var jo kommet ifølge en indbydelse, som de fleste andre havde været forhindret i at efterkomme. Og man har dog aldrig set, at mark og forretning m.m. har afholdt nogen fra i det ydre at slutte sig til kirke og menighed. Jesus taler altså om mennesker, som har taget imod

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

evangeliets indbydelse. Selv blandt disse er der sådanne, som til sidst skal kastes ud i mørket udenfor.

Lignelsen om de ti jomfruer taler om det samme. De tog alle deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde. Og dog kom halvdelen af dem til sidst til at stå for en lukket dør – blot fordi de ikke havde olie i deres kander. Når den milde frelser selv taler så rystende alvorligt, kan vel ingen, som ikke er fuldkommen sløvet, undgå at få en følelse af, at der må være en eller anden forfærdelig, hemmelig fare, der truer. Det første og væsentligste kendetegn på de troende, Jesus anfører, er dette, at de bærer frugt. Men da bliver spørgsmålet straks aktuelt: Hvad mener da Herren, når han taler om frugt? Mange vil uden at tænke nærmere over det, svare som så: (s.76) At bære frugt er at gøre gode gerninger. Vi vil imidlertid gå lidt nærmere ind på spørgsmålet og se efter, hvad Jesus og hans apostle har sagt om det. Der er gerninger, som er "Åndens frugt", det er sandt. Men der er også gerninger, som i det ydre er disse fuldstændig lig og dog ikke er Åndens frugt.

Skriften lægger uhyre vægt på motiverne. Den skelner mellem gerninger og frugt. Efter at Paulus først har talt om "kødets gerninger", bruger han som modsætning hertil udtrykket "Ånden frugt" (Gal. 5,22). Med dette udtryk vil han betegne noget, som ikke gøres ifølge et forsæt og efter en regel, men ganske stille gror frem som en naturlig følge af, at vi ejer Guds Ånd. Derfor må vi omhyggeligt skelne mellem gerninger og frugt. Skelne mellem det, der er vort eget, det, der skyldes natur og opdragelse, ja, ligefrem er

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

”lovgerninger”, og Åndens frugt – eller som Jesus siger det her: frugten af foreningen med ham. Vil vi have et slående eksempel på, hvad der er Åndens frugt, behøver vi blot at betragte den første af de Åndens frugter, apostlen nævner i Gal. 5, nemlig kærligheden. Jesus selv har udtrykkelig sagt: *”Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.”* Og Johannes taler i sit første brev uophørligt om kærligheden til brødrene som det afgørende kendetegn på Guds børn. Derfor først nogle ord om denne. Kærligheden til brødrene – vil straks nogen sige – den egner sig dog næppe som kendetegn på de troende. Dertil er den en alt for let sag. Hvis nogen forbød mig at elske dem – det ville blive svært. Men at elske dem, der søger Gud, det er jo blot at følge sit hjertes dybeste trang – det går helt af sig selv. Det synes verden imidlertid ikke. Moses disciple og hyklere heller ikke. For dem er det langt fra nogen let sag at elske de troende. Elske en eller anden kristen, som har vundet deres (s.77) hjerte ved noget timeligt godt, han har bevist dem, kan de nok. Elske deres eget parti kan de også, men virkelig af hjertet elske alle, som elsker og søger Gud, det kan de ikke. De skulle lettere kunne efterligne alt andet, hvad kristendommen angår, end netop denne kærlighed. De røber sig selv ved et dybt indgroet fjendskab til de troende – og da i særdeleshed til dem, der er mest nidkære for Gud og hans ære. De søger med spejdende blik efter alt, hvad der kan findes af mangler og fejl hos de kristne, hvisker og tisker derom og gør det værre, end det er. Hver eneste fejl, de kan gribe de troende i, er et fund, som de hemmeligt glæder sig over. Sådan er kærligheden ikke. Den *”glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden, den misunder ikke, praler ikke og opblæses ikke.”* (1.Kor. 13).

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Falder en kristen, så sørger de andre. De søger at dække derover, neddysse talen derom og i kærlighed rejse den faldne igen. Det er, som apostlen siger: ”Når et lem lider, lider alle lemmerne med.” Denne kærlighed har vi imidlertid ikke af naturen. I al menneskenatur ligger det før omtalte fjendskab – slangens fjendskab mod kvindens sæd. Hvornår fik du da denne kærlighed, som nu fylder dig i en sådan grad, at den er blevet din anden natur, dit hjertes dybeste trang? Hvornår fik du den? Var det ikke, dengang du selv, fordømt og elendig, søgte og fandt frelse i Kristus? Altså er det en frugt af din forening med ham. Det er derfor, denne kærlighed falder dig så let. Det er ikke en lovens gerning, men en Åndens frugt. Du har intet besvær med at tvinge dit hjerte til at elske. Dette er at stå, ikke i bogstavens gamle, men i åndens nye tjeneste. På samme måde med de troendes almindelige kærlighed. Mens grundtrækket i den menneskelige natur er egenkærlighed - man lever [for] sig selv, tænker kun på sig selv, samler til sig selv og bekymrer sig ikke om andres ve og vel – så har du gennem foreningen med Frelseren fået en sådan indstilling (s.78), at du ikke kan lade være at virke for andres vel. En rent naturlig medfølelse med andres lidelser kan nok sætte verdens børn i bevægelse for at afhjælpe legemlig nød, men den åndelige nød, de på alle sider er omgivet af, rører dem ikke det mindste. Hyklere og farisæere kan være meget optaget af andre menneskers synder og ondskab, men i kærlighed virke for de pågældendes omvendelse og frelse, kan de ikke.

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Men hvad virker ikke nåden og foreningen med Frelseren! Det enfoldigste menneske såvel som den mest lærde begynder med iver at virke for deres medmenneskers omvendelse og frelse. Enten ved personlig samtale eller ved spredning af god, kristelig litteratur samt ved i bønnen at bære dem frem for Gud. Herunder hører også den troens frugt, som omtales både af David og Paulus: ”*Jeg troede, derfor talte jeg.*” (Salme 116,10; 2.Kor. 4,13).

Den, som virkelig tror, kan ikke beholde den himmelske gave for sig selv. ”Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.” Verden derimod er åndelig stum. Den kan tale tusinde ord om alt andet, kun ikke om Frelseren. Hyklere og gerningsretfærdige kan godt både drøfte religiøse emner og tale om andres synder og vildfarelser, men om Lammet, om nåden i Kristus, kan de ikke sige et ord. Så ville man prøve med formaninger at formå dem dertil, så hjalp det dog intet, de kan simpelthen ikke. Du derimod kan, efter at du er kommet i forening med din frelser, ikke tænke dig noget mere kært emne. Det, som før faldt dig svært, er nu blevet dit hjertes dybeste trang. Ingen behøver at formane dig hverken til at vidne om Jesus eller til at vise kærligheden mod næsten. Om også man vil forbyde dig det, ja, tvinge dig til at lade være, så kunne du ikke. Det er blevet dit hjertes lyst, din nye natur.

Men hvornår og hvordan blev det sådan? Det blev det, da (s.79) du selv som en fortabt synder søgte og fandt frelse i Kristus. Det er således en frugt af forbindelsen med ham. Det er en Åndens frugt. Nøjagtig det samme gælder med hensyn til din nye indstilling til alt, hvad der er helligt og Gud til

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helligørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

velbehag: ydmyghed, sagtmødighed, renhed og alle Åndens frugter i øvrigt. Du har i enhver henseende fået et nyt hjerte, et nyt sind, og skønt kødet i alting strider mod ånden, begynder dog dette mere og mere at kunne spores i dit daglige liv. Det er disse nye indre egenskaber, fremkaldte ved foreningen med Kristus, der i Skriftens kaldes for Åndens frugter. Det er ligeledes disse Åndens frugter, Jesus mener, når han taler om grenenes frugt. Han nævner udtrykkelig både kærligheden (v.12 og 17), tålmodigheden (v.18-21) og vidnesbyrdet om ham (v.27). Til dette vidnesbyrd sigter han også i vers 16, når han siger: ”*Jeg har sat jer til at gå hen og bære frugt, og det en varig frugt.*” Men han gør gentagne gange udtrykkelig opmærksom på, at denne frugt skal gro frem af foreningen med ham. ”Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt. Bliv i min kærlighed.” Om også du har lært og erfaret lidt og udrettet meget, men dette, som i Skriften kaldes frugt, ikke findes i dit liv, da er det jo ikke til at tage fejl af: du er endnu ikke kommet i virkelig, levende forening med Kristus. Men – hvis blot du går ind under dommen og søger derefter, så mangler jo kun, at du i sandhed lærer din frelser at kende, får at se, hvad du ejer i ham og sænker dig dybt i hans grænseløse kærlighed – bliver døbt ”med ånd og med ild”.

Hvis du derimod er så overbevist om din kristendoms ægthed, at du ikke har i sinde at tage den op til revision, skønt du mangler disse karakteristiske Åndens frugter, da er du i sandhed mellem de grene på vintræet, som skal tages bort og – forfærdelige tanke – kastes i ilden og brændes. (s.80) Herren har selv sagt det. Er nu de gode grene fuldkomment rene? De bærer Åndens frugt, kærlighed først og fremmest – er de da ikke rene for alt, hvad der er

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

ondt? Nej, Jesus siger noget andet. Hver gren, som bærer frugt, den renser vingårdsmanden, for at den skal bære mere frugt. Altså er disse, som Jesus omtaler som gode, frugtbærende grene, dog ikke fuldkomment rene i sig selv. Mange kristne blander i denne forbindelse to ting sammen. De mener, at det at bære frugt skulle være lig med fuldkommen renhed. Det er det imidlertid ikke. En gren, der i rigt mål bærer ædel frugt, kan have tørre kviste, eller vildskud, som kun suger saft, og som derfor bør fjernes. Således kan også en kristen eje en levende tro, være rig ikke blot på kærlighed, men på Åndens frugter i det hele taget, og samtidig ikke alene have del i den almindelige fordærvelse, men også være behæftet med en eller anden irriterende vanart, som stadig må korsfæstes og dødes, men som han dog aldrig bliver fuldstændig kvit. Alligevel er han en helt anden end de grene, som ikke bærer frugt.

Ofte kan et ganske almindeligt verdensmenneske have langt færre fejl og virke helt anderledes tiltalende. Men ikke desto mindre er det fuldkommen dødt og uden frugt. Skønt du således ikke er fuldkommen ren, men daglig må lide under din ufuldkommenhed og synd, så har denne dog ingen magt til at fordømme dig, så længe du blot står i forening med din frelser. Og skønt du aldrig selv bliver tilfreds med de frugter, du ser, så kan du dog ikke undgå at mærke, at du ved denne forening med ham har noget af den frugt, der her er blevet talt om. Er du forenet med Kristus, så er du en ny skabning, og da skal – vi siger det igen – al din ufuldkommenhed og al din urenhed ikke fordømme dig. Der er (s.81) ingen, der i den grad føler deres synd og urenhed som netop de mest tro og oprigtige kristne. Men samtidig hermed er de rene i

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Kristus, velbehagelige for Gud og frugt bærende grene på det sande vintræ. Hvordan behandler så den himmelske vingårdsmand de grene, der bærer frugt? Jesus siger: *”Den gren, som bærer frugt, renses han, for at den skal bære mere frugt.”* Han renses den. Et ganske kort ord, men en i høj grad følelig og langvarig proces. Den gren derimod, som ikke bærer frugt, får lov at passe sig selv. Den skal jo bare brændes til sidst. Men den, som bærer frugt, den skal plejes. Den renses han. Hvordan foregår nu dette? Det billede, Jesus har valgt, er overordentlig lærerigt. Når gartneren renses, sker det ikke med vand, men med skrabejern og kniv. Mos og tørre gerne, overflødige kviste og blade, som blot virker hæmmende på grenenes evne til at bære frugt, renses bort. Dette stemmer ganske overens med de troendes erfaring. Mærker vi ikke ofte denne gartnerens kniv? Mærker vi ikke, når vi sidder og hører Guds ord, hvordan dette tveæggede sværd trænger ind i vort indre og altid ved at ramme netop der, hvor vi har vore ømmeste punkter? Ligeså, når vi har svigtet der, hvor Herren har sat os, været ligegyldige og ulydige – hvor mærker vi da ikke kniven igen! Det er den omsorgsfulde vingårdsmand, som, når han vandrer i sin vingård, sørger for, at vi ikke en dag til ende får lov til at være tilfreds med os selv. Bestandig lyder i vort indre Åndens straffende tale. ”Mine nyrer maner mig, selv om natten,” siger David. Hvor Helligånden bor, kan det umuligt være anderledes. Thi det er umuligt, at ikke han skulle finde noget hos os, der var urent – og lige så umuligt, at han ikke (s.82) skulle påtale dette. Og hvis denne ordets og Åndens tugt i vort indre ikke slår til, så prøver den trofaste Herre med udvortes plager og ris, sorger og modgang, i det omfang han ser er nødvendigt. Kort sagt: et Himmels barn skal renses.

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helligørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

Apostlen siger: ”Herren tugter den, han elsker, straffer hårdt hver søn, han har kær. Hvis I da ikke får nogen tugtelse, som dog alle får deres del af, så er I jo uægte børn og ikke sønner. - - Al tugtelse synes vel i øjeblikket ikke at være til glæde, men til sorg, men siden giver den dem, der er opøvet ved den, en fredens frugt: retfærdighed.” (Hebr. 12). Det er ikke af hjertet, han plager og piner menneskernes børn. Formålet er at få frugten frem. Den gren, der bærer frugt, siger Jesus, den renses han, for at den skal bære mere frugt. Og Gud ske lov! Vi ser da også eksempler på, at tugten netop har denne virkning. Vi har sikkert alle set en eller anden ellers oprigtig og oplyst kristen, hos hvem vi dog med sorg konstaterede en vis magelighed og åndelig ufrugtbarhed. Da bliver han ganske uventet ramt enten af en stor sorg eller ulykke eller også af en svær indre anfægtelse. Og når han igen kommer ud af denne lutringens ovn, er han en helt anden end før, præget af langt mere alvor og langt mere rig og gode gerninger. Og hvor ofte har vi ikke gjort den erfaring – vi, som står under Herrens tilsyn og pleje – at når urene lyster, forfængelighed, egenkærlighed eller lignende fik mere end sædvanlig magt i vort sind, så varede det sjældent længe, før vi rantes af et eller andet, som igen bragte os til besindelse.

Når så Herren atter har trøstet vort hjerte, befinder vi is som efter et forfriskende bad og begynder med ny iver at løbe hans buds vej. De, som er blevet fortrolige med denne Faderens trofaste, tugtende hånd, vil til sidst selv kunne sige det på forhånd, når (s.83) en ny tugtelse er undervejs. Så afgjort er det, at de gode grene skal renses. Med hellig nidkærhed våger Herren over de sjæle, han bereder for himmelen. Han vil, de skal blive mere og mere rene og

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 5: Grenene på vintræet

rige på frugt. De andre derimod får lov til at leve, som de lyster. I Bibelens sidste kapitel siger Herren: *”Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed.”*

Denne renselse er altså et kendetegn – et meget vigtigt kendetegn på de grene, der bærer frugt. Og da især den indre renselse, Åndens tugt i vort hjerte. Udvortes prøvelser kan også de gudløse opleve. Men denne Åndens indre tugt, hvorved ufuldkommenhed og vanart stadig bliver påtalt, og man derfor aldrig bliver tilfreds med sig selv, men stadig må øse af evangeliets kilde til trøst for sin sjæl – det er et så karakteristisk kendetegn på de troende, at skønt de for bare mangler ofte ikke kan se nogen frugt hos sig selv, så er tugten alene et tegn på, at de er af de grene, som Herren tager sig af. Måtte Guds Ånd få lov til at fæstne i vore hjerter, hvad Herren har sagt os, så de troende derved kan blive styrket i visheden om, at de står i denne salige forening med Frelseren, og de, som står udenfor, ikke få ro, før også de er kommet ind i det rette forhold til ham og er begyndt at bære frugt i Skriftens betydning af ordet. Da skal vi – al vor urenhed til trods – i troens retfærdighed være ene for hans øjne.

Historik:

Indtastet: 13. januar 2007

Korrektur: 10. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 14 af 14